

எல்லொராடோ சர்வதேச விமான நிலையத்திலிருந்து கிழக்கே சரியாக இருபது கிலோ மீட்டர் தொலைவில், தேசிய நெடுஞ்சாலை ஓரம் நின்றுகொண்டிருந்தது அந்த லாரி. ரிப்பேர் ஆகியிருப்பது போல ஒரு செட்டப். நாலு டயர்களுக்கும் பக்கத்தில் நாலு செங்கற்கள். கீழே படுத்து ரிப்பேர் பண்ணுகிற பாவனையில் ஒரு குட்டித்துக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் டிரைவர். தோரணவாயில் காப்போனாக அந்த லாரியின் க்ளீனர் பையன் கையில் ஒரு பெரிய டார்ச் லைட்டை வைத்துக்கொண்டு, போகிற வருகிற வண்டிகளின் மீதெல்லாம் அடித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருட்டு. நல்ல இருட்டு. தவிரவும் தோலை உரித்தெடுக்கும் குளிர். மணி இரவு இரண்டைக் கடந்திருந்தது. அரை மணிக்கு ஒருதரம் அலறிக்கொண்டு போகும் ரோந்து ஜீப்புகளுக்கு ஏனோ சந்தேகம் வரவில்லை. இன்னும் எத்தனை நேரம் அண்ணன் லாரிக்கடியில் படுத்திருக்க வேண்டும் என்று க்ளீனர் பையனுக்குத் தெரியவில்லை. குளிர்க்குச் சூடாக ஒரு தேநீர் அருந்திவிட்டு ஒரு சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டால் பிரமாதமாக இருக்கும். தேநீர் இப்போது இல்லை. ஆனால் சுருட்டு இருக்கிறது. ஏனோ அண்ணன் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார். சகித்துக்கொண்டு அவரே லாரிக்கடியில் இரண்டு மணிநேரமாகப் படுத்திருக்கும்போது, க்ளீனராகப்பட்டவன் தம்மடிக்க முடியாது. கொருக்குப்பேட்டையானாலும் கொலம்பியாவானாலும் விதியென்றால் ஒன்றுதான்.

இன்றைக்கு நடக்கப்போகிற விஷயம் என்னவென்று அந்தப் பையனுக்குப் புரியவில்லை. அண்ணன் விளக்கம் சொல்லவில்லை. எப்போதும் இலை மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு லாரி போகும் பாதை இல்லை அது. சாண்டாரீடாவிலிருந்து சாலை வழியே ஒரு தம் பிடித்து மிதித்தால் ஒரு ராத்திரியில் சர்வதேச நெடுஞ்சாலையைத் தொட்டு, மறுநாள் ராத்திரி இரண்டு மணி சுமாருக்கு வெளிகூலா எல்லையைத் தாண்டிவிடலாம். எல்லையில் ப்யூர்டோகரனோவில் பழக்கமான சூதாட்ட விடுதியில் கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்கொண்டு, குளித்து முழுகிப் பகல் பத்து மணி சுமாருக்குப் புறப்பட்டால் போதும். அடுத்த நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்தில் சரக்கைக் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டு செளக்கியமாக வீடு திரும்பிவிடலாம்.

ஒரு டிரிப் என்பது ஒருவார காலம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியது. ஆனால், அடுத்த ஒரு மாதத்துக்கு சாப்பாட்டுப் பிரச்னை ஏதும் கிடையாது. முட்ட முட்டக் குடித்துவிட்டு மூலையில் உருண்டு கிடக்கலாம். திரும்பவும் முதலாளிகள் கூப்பிட்டு வேலை கொடுக்கும்போது, போனால் போதும். ஒரு பிரச்னை கிடையாது. வம்பு வழக்குகள் கிடையாது. போலீஸ் ரெய்டு, அடிதடி ஏதும் கிடையாது. கொலம்பியாவின் மூலை முடுக்குகளெங்கும் நிறைந்திருக்கும் காவல் தெய்வங்களுக்கு வேளை தவறாமல் படையல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

தேசத்தின் மொத்தப் பரப்பளவு சுமார் ஒரு கோடி சதுர கிலோமீட்டர் என்றால், அதில் கொகையின் தயாரிக்கத் தேவையான கோகா விளையும் பூமி மட்டும் சுமார் ஒரு லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர். இந்தக் கணக்கு அரசாங்கத்துக்குத் தெரியாது. Plan Colombia என்று

பெத்தபெயர் வைத்து கொலம்பிய போதைத் தடுப்புத் திட்டம் என்று ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு பூச்சி காட்டும் அமெரிக்காவுக்குக் கூடத் தெரியாது. அவர்கள் கணக்குப் படி அதிகபட்சம் ஐம்பதாயிரம் சதுர கிலோமீட்டர் பரப்புக்கு கோகா விளைகிறது. நல்லது. அவர்களுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். இப்போது அதுவல்ல முக்கியம். அண்ணன் எதற்காக இப்படி மெயின் ரோடு ஓரத்தில் அனந்த சயனக்கோலம் கொள்ள வேண்டும்?

டிரைவர் லாரியின் அடியிலிருந்து தலையை நீட்டி வெளியே பார்த்தான்.

'ஏய், மணி என்ன?'

'இரண்டு இருபது.'

'இன்னும் மூன்று நிமிடத்தில் நீல நிற ஜீப் ஒன்று இந்த வழியே வரும். ராணுவ ஜீப். கண்ணில் பட்டதும் ஆறு முறை டார்ச்சைப் போட்டுப் போட்டு அணை.'

சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் உள்ளே புகுந்துகொண்டான்.

நீல நிற ஜீப், டார்ச் சிக்னல் எல்லாம் பழக்கம்தான். ஆனால் இதென்ன புதுக்கதை? ராணுவ ஜீப் என்கிறாரே? ஒன்றும் புரியவில்லை. காலை கண் விழித்ததிலிருந்து நடக்கிற எல்லாம் குழப்பமாகவே இருக்கிறது. பொதுவாக எப்போதும் கொகெய்ன் பொட்டல மூட்டைதான் எல்லை தாண்டும். இம்முறை என்னவோ வினோதமாக ரா மெட்ஹியல் மூட்டைகள் போகின்றன. போகிற பாதை புதிது. விமான நிலையப் பாதை. செக்யூரிடி அதிகம் உள்ள பாதை. இதுவும் குழப்புகிறது. மூன்றாவது குழப்பம், ராணுவ ஜீப். என்ன நடக்கிறது?

க்ளீனர் பையன் காத்திருந்தான். அதென்ன கணக்கோ? சொல்லி வைத்த மாதிரி மூன்றாவது நிமிடத்தில் நீல நிற ஜீப் ஒன்று வேகம் குறைத்து வருவது தெரிந்தது. பையன் டார்ச் விளக்கை ஆறு முறை ஆன்.ஆஃப் செய்து அடுத்த நடவடிக்கைக்காகக் காத்திருந்தான்.

ஜீப் நின்றது. டிரைவர் லாரிக்கு அடியிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்து ஜீப் டிரைவரிடம் சென்று ஏதோ பேசினான். ஜீப்புக்குள் இருப்பது யார்?

க்ளீனர் பையனுக்கு அது சரியாகத் தெரியவில்லை. யாரோ அதிகாரி என்று மட்டும் நினைத்தான். டிரைவர் அவருக்கு சல்யூட் வைத்தான். ஏறு என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, லாரியை ஸ்டார்ட் செய்தான். ஜீப்பைப் பின் தொடர்ந்து லாரி விமான நிலையத்தை நோக்கிப் போனது.

எண்ட்ரன்ஸில் தடுக்கப்படவில்லை. உள்ளே செக்யூரிடி க்ளியரன்ஸில் கேள்வி கேட்கவில்லை. ராணுவ ஜீப் நேரே விமான தளத்துக்குப் போனது. லாரியும் பின்தொடர்ந்து போனது. ஒரு பெரிய பஃபல்லோ கேட் அருகே நிறுத்தி இறங்கச் சொன்னார்கள். இறங்கினார்கள். எத்தனை மூட்டை என்று கேட்டார்கள். பதில் சொல்லப்பட்டது.

செக்யூரிடி கண் காட்ட, ஆட்கள் வேகமாக வந்து லாரியிலிருந்து சரக்கை இறக்கி, கார்கோ விமானம் ஒன்றில் ஏற்றினார்கள். பாஸ் கிடையாது. ரசீது கிடையாது. போய்ச் சேருமா, எங்கே போய்ச் சேரும், அங்கே யார் வந்து இறக்குவார்கள், இலையை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

அடுக்கடுக்கான கேள்விகள், எதற்கும் அந்த டிரைவருக்கோ, க்ளீனருக்கோ பதில் தெரியாது.

சொன்ன வேலையென்ன? நீல நிற ஜீப் வரும் வரை காத்திரு. வந்ததும் அருகே போய் சங்கேத வார்த்தையைச் சொல். ஜீப்பைப் பின் தொடர்ந்து வண்டியை ஓட்டிப் போ. விமான தளத்தில்

மூட்டைகளில் கோகா இலை...

சரக்கு இறக்கி வைக்கப்படும்வரை இரு. கார்போவில் ஏறுவது தெரிந்ததும் புறப்பட்டுக் காணாமல் போ. அவ்வளவுதான். போய்விட்டான்.

க்ளீனருக்கு மட்டும் குறுகுறுப்பு அடங்கவில்லை. அவன் தொழிலுக்குப் புதிது. கிளம்புமுன் அந்த ராணுவ ஜீப் டிரைவரிடம் மெதுவாக விசாரித்தான். ஜீப்பில் வந்தது யார்?

'கர்னல் ஆல்பர்ட்டோ பொரீரோ.'

பகீரென்றது அவனுக்கு. அடக்கடவுளே! அவரா? தலை சுற்றுவது போலிருந்தது. அவர் எப்படி இதில்?

ஜீப் டிரைவர் முறைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். க்ளீனர் பையன் வேகவேகமாகக் கணக்குப் போட்டான். லாரியில் வந்தது மொத்தம் இருபத்தைந்து மூட்டைகள். என்றால் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு கிலோ கோகா இலைகள். அழகான, வடிவான, வனப்பான, இளம் இலைகள். அதன் முனையில் இருக்கிறது விஷயம் அல்லது விஷம். அதன் பெயர் கொகெய்ன். அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மக்கள் பைத்தியம் பிடித்த மாதிரி அதற்கு அடிமையாகிக் கிடக்கிறார்கள். விருந்து கேளிக்கை என்றால், கொகெய்ன் இல்லாமல் கிடையாது. முதலில் மரிஜ்ஜுவானா இருந்தது. அந்த இடத்தை இப்போது இது கைப்பற்றிவிட்டது.

ஆனால், அவர்களுக்கு அசல் கொகெய்னின் சுவை தெரியாது. தெரியவும் வேண்டாம். கொலம்பிய மலைவாசி மக்கள் காபி, டீக்குப் பதில் அதனைத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். அப்படியே இலையின் நுனியைக் கிள்ளி தண்ணீரில் போட்டுக் கொதிக்கவைத்து, அரை ஸ்பூன் கருப்பட்டி சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் அமிர்தமேதான். சுறுசுறுவென்று அடுத்த மூன்று மணி நேரத்துக்கு என்ன வேலை பார்த்தாலும் உற்சாகமாகப் பார்க்க முடியும்.

அந்த ருசி அமெரிக்கர்களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் தெரியாது. அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வெள்ளை நிற கொகெய்ன். கொகெய்ன் ஹைட்ரோக் லோரைட் என்று ரசாயன வாத்தியார்கள் சொல்லு வார்கள். கோகா இலையின் நுனியுடன் பேக்கிங் சோடா, லேக்டோஸ் அல்லது டெக்ஸ்டிரோஸ், ஐனோசிடோல், மானிடால் என்று என்னென்னவோ சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படுகிற பொடி. வெள்ளைப் பொடி. முழு வெள்ளை என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது. அரை வெள்ளை அல்லது பழுப்பு. அம்மோனியா, சோடியம் பைகார்பனேட் என்று சேருகிற ரசாயனத்தின் தன்மையைப் பொறுத்தது அது.

பொகோடாவில் கொகெய்ன் தயாரிப்பதற்கான சமையல் குறிப்புகளைச் சொல்லக்கூடியவர்கள் எப்படிகும் பத்தாயிரம் பேர் இருப்பார்கள். அது ஒரு குடிசைத் தொழிலாக ஆரம்பித்து பெரிய கார்ப்பரேட்டாகி, தேசத்தின் தனிப்பெரும் அடையாளமாகிவிட்ட விஷயம். என்னவோ கொதிக்க வைத்து, வடிகட்டி, ஆறவைத்து, மீண்டும் வடிகட்டி, உப்பு சேர்த்து, ரசாயனம் சேர்த்து, காயவைத்து, பொடியாக்கி, உலர்த்தி, வெப்பத்தில் போட்டு எடுத்து..

நமக்கு எதற்கு அந்தக் கண்ணாவியெல்லாம்? கிடைத்த கூலியை வாங்கிக்கொண்டு க்ளீனர் பையன் சரக்கு அடிக்கப் போய்விட்டான். பொகோடா விமான நிலையத்திலிருந்து கார்போ விமானம் மூலம் புறப்பட்ட அந்த இருபத்தைந்து மூட்டை கொகெய்ன் இலைகள் பத்திரமாக மறுநாள் காலை அமெரிக்காவின் லாஸ் ஏஞ்சலீஸ் விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கின. பரமாத்மாக்கள் அலுங்காமல் குலுங்காமல் எடுத்துப் போய்விட்டார்கள்.

கிளம்பிய இடத்தில் அந்த மூட்டைகளின் மொத்த விலை அறுபதாயிரம் டாலர்கள். வெனிகூலா

எல்லையைத் தாண்டியபோது, ஆறு லட்சமாகியிருந்தன. விமானத்தில் ஏறியபோது ஒன்பது லட்சம். லாஸ் ஏஞ்சலீஸில் இறங்கியதும் நாற்பது லட்சம். இலை நுனிகள் கிள்ளப்பட்டு ரசாயனங்கள் சேர்ந்து வெள்ளை கொகெய்ன் ஆகி பாக்கெட்டுகளில் அடைக்கப்பட்ட கணத்தில், அதன் மொத்த விலை ஒன்றே கால் கோடி அமெரிக்க டாலர்கள்.

அந்தப் பணம் ஹவாலா மூலம் முன்னதாக கொலம்பியாவுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது. பணம் வந்தபிறகுதான் சரக்கு நகரத் தொடங்கும். சினிமாக்களில் காட்டுவதுபோல் கடற்கரையோரம் சரக்கை எண்ணிப் பார்த்து பெட்டி மாறும் நாடகமெல்லாம் சாத்தியமே இல்லை. கையில் காசு. வாயில் கொகெய்ன்.

0 United SelfDefense Forces of Colombia என்கிற 'உலகப்புக்ழ்' பெற்ற கொலம்பிய தேசத்துத் தீவிரவாதக் குழுக்களின் கூட்டமைப்பைக் குறித்துப் பேசத் தொடங்கும்போது, அவர்களது கொலை, கொள்ளை, கடத்தல்களைக் காட்டிலும் கொகெய்ன் வியாபாரத்தில் தொடங்குவதுதான் சரியாக இருக்கும். அமைப்பின் பரமபிதா கார்லோஸ் காஸ்டினோ கில்லின் (Carlos Castino Gil) பெயரைச் சிலர் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். உலகின் நம்பர் ஒன் பணக்காரர் என்று இரண்டொரு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஃபோர்ப்ஸ் பத்திரிகை படம் போட்டுக் காட்டியதே? நினைவில்லை?

ஒரு வகையில் கொலம்பியாவின் மொத்த பொருளாதாரத்தைவிட, இந்த போதை சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பொருளாதாரம் பெரிது. ஒரு சின்ன தகவல் கேளுங்கள். இந்தத் தீவிரவாதக் கூட்டமைப்பில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிற இருபத்திரண்டாயிரம் பேருக்கும் அடையாள அட்டை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அத்தனை பேருக்கும் அட்டண்டன்ஸ் எடுக்க ஆபீஸ் இருக்கிறது. டிரெய்னிங்கெல்லாம் அங்கேதான். மாதம் பிறந்தால் ஒவ்வொருவருக்கும் லெட்ஜரில் கையெழுத்துப் போட்டு சம்பளம் உண்டு. வருஷத்துக்கு மூன்று போனஸ் உண்டு. வயித்தால் போனால் லீவு லெட்டர் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் வீட்டில் படுக்க முடியும். வருஷத்துக்கு 20 நாள் கேஷுவல் லீவு. ஆறு நாள் மெடிக்கல் லீவு உண்டு. இந்த விடுமுறைகளை எடுக்காமல் இருந்தால் என்கேஷ் செய்துகொள்ள முடியும். 50 வயதில் பணி ஓய்வு அளிக்கப்படும். அப்போது பென்ஷன் உண்டு. பி.எஃப். உண்டு. கிராஜ்விடி உண்டு. இன்னும் ஒரு விஷயம். இவர்களது வருட வருமானத்தில் 60 சதவிகிதம் டி.டி.எஸ். பிடிக்கப்படுகிறது!

என்றால், வருமானம் என்னவாக இருக்கும் என்று பார்த்துக்கொள்ளவும். டி.டி.எஸ். பிடிப்பது கொலம்பிய அரசு இல்லை. கிஹிசின் அரசாங்கம். அது ஒரு தனி ராஜாங்கம்.